

denne forbindelse, hvis vi vil bryde den negative sociale arv. Vi ved, at der er mange problemer med støj, der er for få voksne, der er for meget kontorarbejde osv. osv.. Men nu skal de voksne have ekstra kontorarbejde, og så får de altså mindre tid sammen med børnene.

Kristendemokraterne har i flere omgange fremsat forslag til miljølov for børn med minimumsstandarder for det miljø, som skal tilbydes børnene de steder, hvor de tilbringer hele deres dag. Det synes vi er en meget bedre løsning, og læreplaner til børn i 6-måneders-alderen vil vi simpelt hen ikke være med til. Kristendemokraterne ønsker, at børn skal have lov til at være børn, og når de nu bliver placeret i daginstitutioner, hvad de jo egentlig ikke selv har valgt, bør de også her have lov til at lege og tumle og bruge deres tid og kræfter på at være børn.

Der er blevet lavet en rapport om, hvad et godt børneliv er, nemlig »Børnenes stemme og den sociale servicelov«. Den er fra februar 2003, og her er nogle 15-årige blevet spurgt, hvad de kunne huske, og hvad de mener hører med til et godt børneliv. De udtalte bl.a., at et godt børneliv er, at man har det godt ved at kunne gøre, hvad man vil, altså lege med sand, hvis man vil det, og så er det også godt at have nogle venner. Ja, så enkelt kan det siges. Forfatteren konkluderer, at af alle de mange interviews, han har haft med børnene, synes det at fremgå, at det i høj grad er friheden til eller muligheden for selv at bestemme, hvad man vil lave, og hvem man vil lege med og være sammen med, der er et gennemgående kvalitetskriterium for børnene.

Afslutningsvis vil jeg sige, at jeg ikke kan se ret mange elementer eller afskygninger af denne rapport i lovforslaget, tværtimod. Derfor må jeg konkludere, at Kristendemokraterne stadig er meget imod dette lovforslag.

Formanden:

Tak til fru Tove Videbæk. Hr. Søren Krarup som ordfører – nej, en kort bemærkning. Værsgo.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg kan ikke lade være med at blande mig i noget, som faktisk er meget væsentligt, og jeg har egentlig lyst til at sige til ministeren, at jeg ikke håber, hun tager det lovforslag, hun har fremsat, alvorligt.

Vi havde en ordveksling for 3 uger siden om begrebet negativ social arv, hvor jeg blev meget

betænkelig ved ministerens forståelse af det udtryk, som jeg synes rummer hele behandlersamfundets trang til at bestemme børns virkelighed. Fru Tove Videbæk brugte den rapport, der kom i sin tid, og som hed U90, som et advarende eksempel på noget, der minder om det her, og jeg vil give hende fuldstændig ret.

Jeg kommer til at tænke på det skrækkelige udtryk, vi hørte fru Sandy Brinck bruge, nemlig børns kompetence – hele den interesse i at gøre børn til noget, der skal behandles på en bestemt måde, og at udrydde, som det hedder, negativ social arv. Det er behandlersamfundet, der toner frem, og jeg har ærlig talt lyst til at sige helt privat til ministeren, at jeg meget vil anmode om, at hun nedtoner hele den forståelse og i stedet oprioriterer børn som noget, der hører til familien, hvor forældrene ikke skal udvikle børns kompetencer, men være sammen med børnene og lade børnene være det, de er, nemlig forældrenes børn.

Kl. 11.15

Det er en bemærkning, som jeg ikke kan lade være med at komme med, fordi jeg synes, der er så mange ubehagelige tendenser i sagen.

Formanden:

Jeg har opfattet hr. Søren Krarups indlæg som et indlæg fra en privatist, og derfor er der en kort bemærkning til hr. Søren Krarup fra hr. Villy Søvnald.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg synes altid, man skal lytte, når hr. Søren Krarup siger noget klogt.

Hr. Søren Krarup sluttede af med at sige, at der efter hr. Søren Krarups opfattelse er mange ubehagelige ting i forslaget. Det er jeg enig i ud fra en tradition om at være tilhænger af frihed og tilhænger af, at der er grænser for, hvor langt staten skal gå ind og detailregulere. Hr. Søren Krarup nævnte også behandlersamfundets trang til at bestemme barnets dagligdag, en sætning som næsten er taget ud af min første tale.

Jeg vil spørge hr. Søren Krarup, hvilken konsekvens han drager af, at vi står over for et meget ubehageligt forslag, der fremmer behandlersamfundets trang til at bestemme barnets dagligdag, når vi om ganske få minutter skal trykke på knapperne.